

הברואי המתגורר

כל ימיו כלי השמה

אינו זוכר את ליד העלטה

בליל העלטה, לפני ארבעה חודשים, נאנסה ונרצחה חיילת בת 19, ורד וינר, בכניסה לקיבוצ, מישמר-הנגב (העולם הזה 2198).

כל המדינה רגשה והשוותה את הרצח למיקרה המפורסם של רצח רחל הלר. הקירת המישטרה נמשכה זמן רב, והיתה מחולקת לשלושה ראשים. נחקרו חברים וידידים של ורד, נחקרו אנשי מישמר-הנגב, ונחקרו חיילים ששהו בסביבה באותו לילה. בעיקר בות החקירות הללו נעצרו קרוב למאה איש. כימעט כולם עברו בדיקות בגלאי-שקר. אפילו מלא הוטל על הפרשה.

אחרי חודשים של חקירות הוגש בימים אלה כתבי-אישום על רצח החיילת נגד עטואה אלטורי, בדואי צעיר כבן 23.

התביעה ביקשה לעצרו עד תום ההליכי כים, ולפי החוק אין לבית-המישפט שיקול דעת במיקרה כזה, כאשר האשמה היא רצח. אולם תוך כדי טיעון הבקשה התגלו כמה דברים מעניינים.

בין אמיר לעני. הפרקליטות טוענת כי הבדואי התוודה בהקלטות על ביצוע הרצח. נטען גם כי היו עקבות דמו על ציפורניה של הנרצחת, וכי סימני זרע שנמצאו אצל ורד מאמתים את הודאתו של הנאשם. עקבות הנעל שנמצאו במקום תומכות, לדברי התובע שמואל וילברמן, בהוכחות לאשמתו של אלטורי.

למרות שהצעיר טען שאינו יודע אפילו היכן נמצא הקיבוץ, התברר כי יש לנאשם קרקעות שמהן אפשר לראות את בתי הקיבוץ.

אבל הראייה המרשימה ביותר שהביאה התביעה התייחסה למיקרה שקרה בנתניה לפני כמה שנים. שם הורשע אלטורי בנסיון לאנס צעירה. לדברי התביעה דומים שני המיקרים להפליא.

סניגורו של אלטורי, משה ישראל, ביקש ארכה של עשרה ימים כדי לנסות ולהגיש אליבי ממישטרה. אולם עשרת הימים עברו, והסתבר כי כעבור חודשים מיום הר מיקרה קשה לבדואי לזכור את מעשיו באותו הערב. גם העלטה לא הוכיחה לו מאומה, מפני שלדבריו הוא מבלה את כל לילותיו בעלטה כזו, כיוון שבמאהל שלו אין חשמל.

לפני שבועיים התפרסמה ידיעה בעיתון שבה נאמר, כי בחור בשם יובל רוסי הורשע בבית-המישפט המחוזי בכאר-שבע במכירת סמים לשוטר מתחזה. לכאורה זהו מיקרה של יומיים, ואין בו כל ייחוד. אולם העיתונים טרחו לצטטו בגלל העובדה הי תמוהה, שהסניגוריה וגם התביעה ביקשו מבית-המישפט לא להטיל על רוסי עונש של מאסר בפועל. התביעה הכללית אינה נוהגת להיות סלחנית כל כך בתיקי סמים, וגם השופט דוד כהן, שישב בדיון, תמה על גישת התביעה.

הטיעון שהועלה, כי לצעיר אב עשיר, שהבטיח לעזור לו להשתקם בחוף-לארץ, לא נראה לשופט. הוא דן את רוסי לעשרה חודשי מאסר בפועל, וגם למאסר-על-הנאי, והביע את דעתו כי ההבחנה בין אמיד לעני בהקשר זה אינה נראית לו.

כלי הסיפור לא היה מעניין לולא העובדה שרוסי הוא אחד מעדי התביעה הראשיים בתיק הרצח של ורד וינר, והסלחנות הי גדולה של התביעה שהתמיהה את השופט התמיהה גם את הסניגורים.

מישפטו של אלטורי מתחיל בימים אלה, והמהירות הגדולה שבה נקבע תיק זה לשמעיה, מראה על מידת החשיבות ש-מיחסת לו המדינה.

רכי אדם

איזמים או חשלוס ידידותי?

היריד טען כי שידם

תחת לחץ ואיזומים,

הנאשם אמר כי

חיה זה תשלוס ידידותי

שלושה זוגות עליונים יצאו מתל-אביב לפני כמה חודשים למסיבה שהתקיימה ב- (המשך בעמוד 41)

מאז הקמתה של ממשלת בגין * התפטר ממנה שלושה שרים

והצטרפו שניים אולם כל השרים מאיימים כל הזמן להתפטר

כולם עושים

שרירים

סביב שימחה ארליך, שהיה אז שר-האוצר. ארליך יצא משיחה עם ראש-הממשלה וגילה לעיתונאים שראש-הממשלה אמר לו שאם הוא, ארליך, יתפטר מהממשלה, ילך בגין לנשיא. ארליך לא התפטר אז, ורק בשלב מאוחר יותר נטש את תיק-האוצר וקיבל את המינוי של סגן-ראש-הממשלה.

עזר וייצמן

שר-הביטחון

התפטרות הראשונה של עזר וייצמן, אלוף אימיה-התפטרות ב- ממשלה, היתה טלפונית.

וייצמן היה בארצות-הברית כאשר החליט בגין להעלות על הקרקע את הישוב בנבי צלאח. היתה זאת תגובה היסטורית-כמעט של בגין על אירועי כביש-החוף, שהיו כמה ימים קודם לכן.

בטלפון איים וייצמן על בגין בהתפטרות, אם אכן תעלה ההתנחלות על הקרקע. לוייצמן היו עוד כמה אימיה-התפטרות, בעיקר על רקע ההתנחלויות, ואחת מהן היתה קשורה לפרשת אילון-מורה המפור-סמת. וייצמן מעולם לא נסוג מאימיה-התפטרות שלו, ואלה תמיד עשו את שלהם - וייצמן קיבל את אשר ביקש.

גם איום ההתפטרות האחרון של וייצמן, השבוע, עבד טוב. הוא הודיע כי יפרוש ממישרד-הביטחון, או, כדבריו: "אקח את המפה ואת התמונות מהלישכה ואלך הביתה". אם תקוצץ אפילו אגורה אחת מתקציב-הביטחון, הקבינט הכלכלי וה-ממשלה החליטו שלא לקצץ בתקציב הי-ביטחון.

ייגאל ידיו, סגן

ראש-הממשלה

לדף אחר של התפטרות הוא סגן ראש-הממשלה, ייגאל ידיו, הוא החל באימיה-התפטרות שלו עוד לפני שנכנס (המשך בעמוד 39)

שר-הביטחון וייצמן ניצחון והתמודדות

האיום הראשון של בגין הודלף עלידי מקורביו לעיתונים כאשר התגלעו חילוקי-דעות חמורים במיוחד בינו ובין חבריו בדבר התשובות שיש למסור לשאלות הי אמריקאים בעניין המשא-המתן לשלום עם מצרים. בשלב מסוים נראה היה כי יד הניצים בממשלה תגבל, והם יכריעו נגד דעתו של בגין, ובעד העמדה הקשוחה יותר. אחרי שהופיעו בעיתונים הידיעות על כוונתו של בגין ללכת לנשיא, אם לא התקבל עמדתו, נסוגו המתנגדים לו וה-תשובות שרצה בגין למסור לאמריקאים נמסרו בשם הממשלה כולה.

גם בפעם השנייה לא היה האיום של בגין יסיר. היה זה בימי המשבר הגדול

ברחשים הראשונים אחרי כינון

ממשלת-הליכוד, נדמה היה כי זו במא אחד השרים: "יש בה בעל-בית". מנחם בגין שלט בה ביד רמה. השרים התנהגו כתלמידים נזופים ויראים בבית-הספר, ואיש מהם לא חשב לצאת נגד דעתו של בגין, לאיים או אף לרמוז בהתי-פטרות.

אולם במשך השנתיים וחצי שעברו מאז, השתנה המצב מקצה אל קצה. השרים אינם מתחשבים עוד בכבודו של בגין, מנהלים ויכוחים סוערים, הגובלים לעיתים קרובות בניבולי-פה ובגסות-לרוח, כאשר בגין מנסה לשווא להסותם.

שלושה שרים - משה דיין, מאיר עמית וייגאל הורביץ - התפטרו מהממשלה, ו-הורביץ חזר אליה כמושיע אחרי כמה חודשים של ישיבה מחוצה לה. שני שרים - חיים לנדאו ומשה ניסים - הצטרפו אליה.

אולם אין אף שר אחד בממשלה, מזכר שרי-הדתות, אהרון אבו-חיצי, רא, שלא איים לפרוש ממונה, כי משבר זה או אחר.

גם ראש-הממשלה עצמו, שיספר לפני כמה שבועות כי כחמישה שרים איימו עליו בפרישה, איים בפרישה, או, בלשונו, "ללכת אל הנשיא". נראה כי "עשיית השרירים" הפכה תחביב אצל שרי ממשלת-ישראל, המצליחים לזכות בכותרות כאשר הם מאיימים בפרישה, והשוכחים את איומיהם בקול דממה דקה, לטובת הכסא ליד שולחן הממשלה.

מנחם בגין

ראש הממשלה

כ כי הירוע איים בגין פעמיים, מאז נבחר כראש-הממשלה, "ללכת אל הנשיא", להתפטר ולהביא להתפטרות הי ממשלה כולה. בגין מעולם לא איים בעצמו. היה מי שעשה זאת בשמו.